

מסורת הש"ס

(א) לקמן ע.א. (ב) וז"ל
(ג) לקמן ע"א. (ד) וז"ל
(ה) ויקרא ע"א.

תורה אור השלם

1. וְכֹא אֶחָד אֶל אֱלֹהִים
מוֹדֵעַ וּפְשֵׁט אֶת בְּגָדוֹ
הָרַב אֶשֶׁר לָבָשׁ בְּבֹרַח
אֶל הַקֹּדֶשׁ וְהִזְכִּיר שָׁמָּה:
וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם כֹּה
2. וְרוּחַ אֵת בְּרִיָּה בְּמִים
בְּקִסּוֹם קִדְשׁ וּלְבָשׁ אֶת
בְּגָדָיו וְצִוָּה אֶת עֲשָׂה אֶת
עֲלֻתוֹ וְרָאָה עֲלֵת הָעֵמֶם
וּכְפָר בְּעֻדוֹ וּכְעֵד הָעֵמֶם:
וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם כֹּה
3. כְּתִיב בְּרִיָּה לְעֹשֶׂה
וּמְכַסֵּה בְּרִיָּה עַל שְׂדֵרוֹ
וּבְאֵבָנָם בְּרִיָּה:
וּבְמִנְפֶּתֶת בְּרִיָּה וְעֵנָה בְּרִיָּה
קִדְשׁ הֵם וְרוּחַ בְּמִים אֶת
בְּשָׂרוֹ לְבָלֶשֶׂם:
וַיִּקְרָא טו ד

גליון הש"ס

תוס' ר"ח מה לבישה וכו'
כגון קרבנות נוספיהו.
ע"י למיל דף כג ע"כ תוס'
ד"ה ילגש:

הגהות הב"ח

(ה) רס"י ד"ה חט
כא כו על סדר
העמודים המהחלפות
בספרן: (ב) ר"ב וזמור
נגיד קדש הם. מתוך
מקרא זה עלמז יש
לך שלש חובות הללו
שהן יחידות לדורוש כו'
ולקומם מפשט: (ד) ר"ה
מה לבישה כו' דמיני
לה לטעילה בשבא להחליף
מבגדי בשן לבגדי ואכ
כו' יחידות:

מוסף רש"י

חרץ ממשק זה. מביא
 א. שהיא אחר עשיית עולמו
 ופניה העם והקצרות
 ואחרי פר עשיר שנמשך
 בתוך כנגדי זה. וטובל
 ומקדש ופושטן ויבש כנדי
 לכן ובה אל כל אחר מושב
 להלוי. אחר הכף ואת
 התחמה הקטירי זה
 הקצרות לפני ילמשי
 (ויקרא סז כח). רעשה
 קידרשין. ידיו ורגליו מן
 הידיו (ויקרא יט. ב) בו
 כיום. כיום הכפורים
 (ויקרא).

תום' ישנים

למה הוא בא. כי אין לומר
שכא עס כדי לפשיט בגדיו
ולהניחם לזמן דהא ודאי
מקטלגא לזמן טהה להניח
בגדיו ולמסוטם להניח
דוהניחם עס איזי תשמע
שייחם עס אלא שלא
יסתמשו בהם עוד דהא
איכא נמי דחמר שבערין
לכסו הדיוט: ה"ג וכל

עשרה קידושין. לחמם טבילות: תשעה הוו. דחמרא ליה טבילה
ראשונה חד קידוש: אמרי לך רבנן. קידוש עשירי החסר כאן:
קידושא כפרא. כשגמר עבודת כל היום ופושט בגדי קודש ולבוש בגדי
חול: עביר ליה הסם. כשנא לפשוט בגדי קודש דלדידן סמיירא לן

קדוש חד אפשיעה וחד אליביה ור' מאיר לא מקדש מדי שנה ר' אבא לנבוס בגדי קדוש: ובא אהרן אל אהל מועד. ואמר אחר שגמר הקשרה ומתן דמים פד ושפיר: להא הוא בא. אל ההיכל הרי גמר עבודתיו אף במקרה זה לא פירש: ור' יעשה להם: אהרן בא אלא להוליא אף ומתחא. שיהיה בין הגדים בדרמבי (ג) וכן את הקשרה על השל וגו': שכל הפרשה. נאמרו המקראות על סדר העבודות (ה) המתחלות סדרן בפרשה כך סדר עבודתם חזק ממקרה זה שכתב הוליא את ומתחא עם עבודת הפעילות ולא הפסיק עבודת אלו ואיל העם בנתיים והיה לו לכתוב בתחילה ואל ועשה את עולמו וגו' ואח"כ ובא אהרן להוליא אף ומתחא ואח"כ ושפט את בגדי הכה ויחנשם שם ורחק את שצרו נמים ולבש את בגדיו שמונה של כל השנה ועשה הנוספין ומחד של בין הערבים: מהי עטמא. צריך להפסיק באלו ואל אהרן עבודת היום להוליא את ומתחא: בין רב חסדא גמירי.

הלכה למשה מסיני: חמש עבירות
 זו בזו: ואי כסדרין. של עבדות
 כתיב מקרא זה: לא משכח בן אלה
 שלש עבילות. אחת לתמיד של שחר
 אחת בינו ובין עבדות היום כלה עם
 הולאת קף ומחאה ואחת בין הולאת
 קף ומחאה לאילו ואילו העם ועמם
 המוספין ותמיד של בין הערבים
 לפיכך תריך להפסיק אילו ואילו העם
 בין עבדות היום להולאת קף ומחאה
 והולאתן חפסיק בין אילו ואילו העם
 לתמיד של בין הערבים הרי חמש
 תמיד של שחר בנגדי זהב עבדות
 תמיד בנגדי לכן אילו ואילו העם בנגדי
 זהב על המוצא החילו הולאת קף
 ומחאה בנגדי לכן ומוספין ותמיד של
 בין הערבים בנגדי זהב: ולגש את
 כנדריו. שמונה נגדים המיוחדים לו
 לא ימות השנה: מעבור לעבודתו.
 מעבורים פנים לעבורת מוח והיה
 מחוק לפנים ולקמן מסים מילתיה
 וקתני חמש עבדות הוו הרי חמש
 עבילות: כדכונס בד קודם ילבש ורמז
 נמים וכו'. הרי כשהוא משנה מעבורת
 התמיד להתחיל לעבודת היום שהיא

פנימית כדכתיב בתיבא ולקח את
שני השעירים וגו' וכוליה עניינא: ואומר
מאי דרשה: וטמא עבדום הן. אמאי בין
לכן ואימא ליה האי קרא דר"י ודרש לה
מה מקום שאין טעון טבילה. כל ימות ה'
(שמות ת) נבואם אל אהל מועד ויבקרם
דנפקא לן מק"ו מטבילה כדאמרן ומוס'

הפרשה. וליצי שכלל הפרשה: במירי השם טעילות מ', לאו הכי נמירי לכו דחמס יין דמקרא נקחא אלא שיעי עבודות נמירי לכו ונמילא י' בין כל אחת ואחת טעילה אבל בהכלל לאחם חסוי לא הוה טעילות: מקור: שטענן טעילה איז דין שטענן קידוש, וליכא לימירי דלדבריה טעילה במקום קידוש דמיון שיש טעילה לא יגמיר קידוש דסא טעילה אינא נחמס קדושים כמו

אמר להם הממונה פרק שלישי יומא לב.

עצוה אחר זה כולם בידד להבי אנטרין קרא דכשהוא משנה מעבודה לעבודה עבד להו ואי לאו הלכתא הוה אחינא אינו משנה מעבודה

לעבודה אלה ג' פעמים דהו להו ג'
טבילות ומי לא: וא"י כבודן א"
משבחת להו ה' בביאות. וא"מ ומגן
דחאי קרא שלל על הסדר נאמר טוי
משאר קראי לימלא קטורת טוי
הכפורים שלל על הסדר נאמר
ומשכחת לה ה' עבודות תמיד של
שחר כנגדי וזלל קטורת דיוה"כ כנגדי
לכן אילו ואלו העם כנגדי וזה עבודת
היום כנגדי לכן מוסקין וממדי של בין
הערכים כנגדי וזה וי"ל אם אימא
ללא הוה הפסק בין הוצאת ק"פ ומחמה
לעבודת היום שלפניה למה נאמר ד"מ
וצא אהרן וכל העם קראי אלה ש"מ
משום דאספקא עבודתו מצינו להכי
כתב וצא וא"מ א"כ לימא משום
דמצי וצא אהרן ש"מ שלל על הסדר
נאמר ומאי אינטיך רב חסדא
למימר טעמא משום דגמרי ה'
טבילות וי"ל דהיא גזירה דהכזב הוה
שיזילא ק"פ ומחמה לאחר גמר עבודת
פנים וצוב חזר לפנים ופושט א"מ
פגים הכז וויחוס עם וצוב ואלא
ועיה אילו ואלו העם מוסקין וממדי
של בין הערכים וא"מ ואימא דהאי

וזה אהרן ללא להויתר כף ומחתה אלה להפסיק עבודת פנים וימנע וזה אהרן להקטיר קטורת או להזאת פר ושעיר ואי משום אף עבירות ימנע דמפניהם באלו ואלו הם בין קטורת להזאות אכל הזאת כף ומחתה מנגל דעבודה הוא להקריב לה טבילה פני עזמה י"ל משום דכבר כתב בכולהו עבודות אלו וזה אהרן להזאת כף ומחתה היום תביא להם איכה למימר דהזאתה כף ומחתה אי"ר: **ומה** במקום שאין טעון טבילה טעון קידוש וכו'. ליכא למימר טמא ליכנס לעזרה ויזכר שטעון טבילה ואין טעון קידוש ד"ל וזה להם שאינו עובד תאמר ביה"כ שהוא רוצה לעבוד:

מה לבישה טעון קידוש אף פשיטה. ואם תאמר וזה אהרן לבישה גופה כק"ו אחרי ונעילתו היא בפרק אחיה מקומן (ובחסד דף נ:) למ"ד בתר מלמד אולעין אי דבר הכא כק"ו חזר ולמד דהיקש בקדשים וי"ל דהי מלי בקדשים * כגון קרבנות נספיהו: **מה**

תנא
 זמנו (א) לדרוש יס ק"ך שלם חיות הללו שהן יחירות כולן ולקמיה מפרס
 וגו'. ק"ך מילתא דבי קאמר לה דגמר טבילות מורחק במים דלמביי בבגדי
 הטיל הכתוב ורחקן ויפטר ולבש ליתן רחיה לפשטיה ורחיה ללבישה:
 וכן המורה אלף מדברי סופרים וזכור טומאה שם: **עטון** עטון דלמביי
 עטון עכילין. ביוה"ט לכל חליפות בגדים: מה לבישה עטון קידוש
 עטון עכילין דומיעני ולי לטבילות (א) להלפת בבגדי וזכר כ"ר יחיה:

הלמד בקצרו אי חזר ומלמד בתיקם אינעניא לן בפרק אחריו מקומן (דף ג:) (אם לא) דלות ליה לרב
היה מה לבישם של שחיטת טעון קידוש כדמחזיקין לפני ומפיק לן מקרא לנקות בשמעתין כדבאם אל
ירחאו וגו' ור"מ אומר דלאו קושא הוא דכל אותם שאומר שם בחלמוד בריש אחריו מקומן איש אלא

עין משפט
נר מצוה

בג א מ"י פ"ב מהלכות
עצידת יוה"ל ה"ב:

רבינו חננאל

[illegible]

(ח) הדבר צ"ע דהלל קרא
בקיבוץ חירי אבל בטבילה
דשחרית איט מפושט בכתוב
כלל וע"י לעיל ל' דלר"י איט
אלא סוף טבילה ומדרבנן
ומנה לישוב.

תום' ישנים

קידוש שהיה נמי הכיור:
מה לבישה טעון קידוש
כו'. פי' בקוטרם כדאמר
בקי' דלבישה טעון קידוש
ואין נראה לרי' שמואל לדבר
זה דהתם ולא יאפשר שאל
ל מועד ונקרבם אל המזבח
דשם דוקא ולא בגדי קודש:

(ח) 5-ל דלית.